

**SLOBODNA
DALMACIJA**

četvrtak, 29.11.2007.

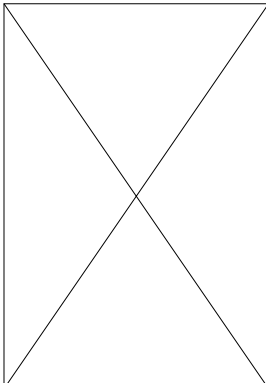
novosti
svijet
biznis
kultura
mozaik
spektakli
crna kronika
sport

split
zadar
šibenik
dubrovnik
županija
bih

reflektor

dobar dan
tribina
osmrtnice
impresum

kretanje brodova
kontakt
linkovi
arhiv

**IZBOR NAJBOLJEG
UČENIKA SREDNJIH
ŠKOLA DALMACIJE**

Turizam
SLOBODNA DALMACIJA

**mali
OGLASNIK**

ansambli
**SLOBODNA
DALMACIJA**

KLAPA TROGIR
DOBRO DOŠLI
www.klapa-trogir.com

automobili...
stanovi...
posao...

skuteri...
vespe...
mobiteli...

REFLEKTOR

strana 1 od 4

JA, JA I IRENA MLADA NADA HRVATSKE KINEMATOGRAFIJE ČIJI SE FILMOVI SVE ČEŠĆE VRTE NA INTERNACIONALNIM FESTIVALIMA

Irena Škorić**Obožavam miris filma najranije ujutro**

Ideje mi obično padaju na pamet u snu, pa se dižem iz kreveta u gluho doba noći, te ih svojim "sretnim" nalivperom zapisujem u rokovnik

RAZGOVARAO **MARKO NJEGIĆ**
SNIMIO **ELVIR TABAKOVIĆ/CROPIX**

Bilo je to negdje početkom 2004. kad je Irena Škorić pokucala na vrata redakcije (danas nažalost pokojnog) filmskog časopisa "Hollywood". Sramežljivo, ali istodobno samouvjeren, koliko već netko može biti kada dolazi na dogovor za prvi ozbiljniji novinarski zadatak. Radilo se o portretu Pedra Almodovara koji je bio odrađen više nego dobro za jednu "debitanticu". Međutim, pisanje o tuđim filmovima nije bio krajnji cilj talentirane Irene s kojom se bilo lako naći na istoj valnoj duljini cinefilstva, pošto je, eto, osim Almodovara, bila luda za "Životom u zaboravu", a i "Terminator 2" (!) joj nije za baciti. Za razliku od filmskog novinarstva, Škorićka iza kamere nije debitantica, već ponosna vlasnica desetak igranih i malo više dokumentarnih filmova. Vraški zanimljivo konceptualiziranih i režiranih.

Toliko zanimljivo da joj je gore potpisani rekao da će je jednoga dana zacijelo intervjuirati i pisati o njezinim filmovima kad joj isti (zaslužno) budu gostovali na svjetskim festivalima. Kako ste unatrag par mjeseci ime ove rođene Zagrepčanke i studentice završne godine filmske i TV režije doista teško mogli mimoći u vijestima kulturnih stranica dnevnih novina, budući je s nekoliko naslova ("Work in Progress" i "ON/OFF", recimo) sudjelovala na poznatim festivalima od Milana, Pariza i San Francisca do Amsterdama, Hannovera i Montepelliera, pravi čas za intervju počeo je polako kucati.

Otkucao je, pak, nakon što je Irenin recentni dokumentarni projekt "Sudbina broja 13" nedavno dobio zeleno svjetlo na natječaju Ministarstva kulture za sufinanciranje filmske proizvodnje u 2007. godine.

Predvidljiva u svojoj nepredvidljivosti

•• **Da razriješimo to odmah u startu. Veoma si atraktivna djevojka, da ne kažem(o) komad. Kako to da si stala iza, a ne ispred kamere?**

Hvala na komplimentu. A da samo znate kakve snimateljice i montažerke ima hrvatska kinematografija... (smijeh) Ipak, redatelj je onaj, tj. ona koja drži sve konce u rukama, te je vjerojatno zbog toga to i bio moj odabir da radije stanem iza kamere. Režija je jednostavno moj poziv.

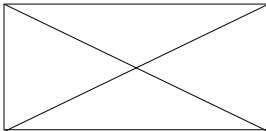
•• **Što te uopće inspiriralo da se mašiš kamere?**

Djetinjstvo mi je obilježeno gledanjem crtića na 16 mm vrpici na projektoru iz Prvog svjetskog rata koji mi je krasio dnevni boravak i lutanjem hodnicima Televizije Zagreb dok je još bila smještena u Šubićevoj ulici. Brzo sam zavoljela miris filmske vrpce. Vječita inspiracija mi je život kao takav. Događaji, ljudi, građevine i stvari koje su uvijek pored nas, tako malene, neprimjetne i posebne, a nitko ih se ne sjeti zabilježiti... Ukratko, predvidljiva sam u svojoj nepredvidljivosti.

J
N
K
S
I
V
I
N
F
I
R
O
n
K
P
S
O
S
I
K

T
T
N
R
S
S
R
A
P
n
J
R

•• Kako uopće nagovoriš nekoga naturščika da pristane “glumiti” u tvome filmu? Na lijepe oči ili ih uvjeravaš riječima?

Kombinacija lijepih očiju i igre riječima. Šalim se... (smijeh) U zadnje vrijeme mi se čak sami javljaju. Inače, baš i nemam puno naturščika u svojim igranim filmovima. Neobičnim i posebnim ljudima, građevinama, strojevima, stvarima i događajima se više bavim u dokumentarnim filmovima.

•• Strastveni si fan klasične hrvatske kinematografije. Ipak, u tvojim filmovima, npr. “Igri”, zamjetna su (post)modernistička kadriranja i rakursi kojih se ne bi postidio ni jedan David Fincher. Kako to?

Za svaki svoj film se volim detaljno pripremiti, naročito ako se radi o igranom. Apstraktni i “luckasti” kutovi i raskadriravanja mi obično padaju na pamet u snu, zbog čega se nerijetko dižem iz kreveta u gluho doba noći, te ih svojim “sretnim” nalivperom zapisujem u rokovnik. Uvijek napominjem da su pravila tu da se krše, a film je umjetnost u kojoj se redatelj uvijek iznova otkriva. Tako i za svoj srednjemetražni dokumentarni film “Sudbina broja 13”, koji je u fazi snimanja, volim reći da mi je ideja došla u snu. Naime, sanjala sam noćnu tramvajsku vožnju prepunu bizarnih događaja, što sam kasnije i doživjela godinama se vozeći na liniji broj 13. Mislim da su tramvaji poput ljudi, njihova se materijalna bića raspadaju, ali ostaje duh na tračnicama. Kao i čovjek, svaki tramvaj ima svoj karakter, lice i naličje. Dok je za neke ljude broj 13 nesretan broj, nekima je taj tramvaj, njemačke proizvodnje iz kasnih 50-tih godina, popularno među Zagrepčanima prozvan “Genšer”, po njemačkom premijeru Gensheru, jedino utočište tijekom dana, pogotovo usamljenicima i starijim građanima. Trenutno smo u fazi snimanja i moram naglasiti da je nerijetko bilo vrlo opasno i zahtjevno, posebice u hladnijim mjesecima i noćnim vožnjama. No, najvažnije je da je dosadašnji materijal autentičan i neponovljiv.

•• Tvoju nostalgičnu crtu podupire i činjenica da voliš “single” kina, štoviše preferiraš ih u odnosu na multiplekse.

Kino je ritual i ništa ga ne može zamijeniti. Nisu multipleksi krivi za propast starih kina, nego ljudi. Koji ljudi? Oni koji vole dolaziti automobilima u kino, jesti instant kokice i čips. Ja se želim prošetati pješke po svom divnom gradu i otići na Cvjetni trg, sjesti u kino s velikim platnom i gledati film u miru, bez da mi “blještavilo” truje mozak. Sjećam se da su nekoć davno, u nekoj drugoj dimenziji, postojala kina u kojima sam se iznova nanovo zaljublivala u film i što je on nekoć bio. Ja, kao filmofil, nemam ništa protiv multipleksa, ali kad prolazim ulicama grada u kojima su nekoć stajale katedrale filmske produkcije sjetim se raznih događaja koji se prethodili odlasku u kino, takozvanog “filma prije filma”. Kada pogledam popis kina u starim novinama steže me oko srca, jer sam nekoć posjećivala sve te dvorane hodajući gradom, upijajući atmosferu grada prije samog filma. Deprimira me činjenica da ću u budućnosti posjećivati te multiplekse i da neće biti onog “filma prije filma”.

Efekt gume za žvakanje

•• Koje strane redateljice voliš? Sofiju Coppolu, Jane Campion, Isabel Coixet, Catherine Breillat, Miru Nair...?

Između ponuđene gomilice opredijelila bih se za Jane Campion. Dovoljno je samo reći “Piano”, eros i thanatos.

•• Koliko je teško uspjeti redateljici u maloj zemlji poput Hrvatske koja za film mahom mari kao za lanjski snijeg?

Dobro pitanje na koje je nemoguće odgovoriti. Još kad se sjetim da zbog globalnog zatopljenja ni snijeg više nije česta pojava svi mogući odgovori se vrlo brzo tope u malenoj lokvici punoj nade za bolje sutra. Mislim da se “hrvatska filmska industrija” (znam da će se mnogi vjerojatno nasmijati na ovo) trenutno nalazi u razdoblju kojeg bih slobodno nazvala “efekt gume za žvakanje”. Naime, u zadnje vrijeme se jako puno snima, što inače smatram iznimno važnim za struku željnu novih poslova i prilika. No, problem je u tome što se želi snimiti što više i, naravno, što jeftinije, u što kraćem periodu, tako da dolazi do najobičnijeg “štancanja” i poplave raznoraznih sitcomova i sapunica za koje je interes publike recipročan prosječnom žvakanju jedne gume za žvakanje, a kvaliteta istih takva da se u finalnom trenutku sve raspukne kao i najobičniji balon te iste gume za žvakanje. (smijeh)

Dobro pitanje na koje je nemoguće odgovoriti. Još kad se sjetim da zbog globalnog zatopljenja ni snijeg više nije česta pojava svi mogući odgovori se vrlo brzo tope u malenoj lokvici punoj nade za bolje sutra. Mislim da se “hrvatska filmska industrija” (znam da će se mnogi vjerojatno nasmijati na ovo) trenutno nalazi u razdoblju kojeg bih slobodno nazvala “efekt gume za žvakanje”. Naime, u zadnje vrijeme se jako puno snima, što inače smatram iznimno važnim za struku željnu novih poslova i prilika. No, problem je u tome što se želi snimiti što više i, naravno, što jeftinije, u što kraćem periodu, tako da dolazi do najobičnijeg “štancanja” i poplave raznoraznih sitcomova i sapunica za koje je interes publike recipročan prosječnom žvakanju jedne gume za žvakanje, a kvaliteta istih takva da se u finalnom trenutku sve raspukne kao i najobičniji balon te iste gume za žvakanje. (smijeh)

•• Da, primjerice, živiš u Zapadnoj Europi ili Americi misliš li da bi postigla veći uspjeh i da bi ti talent prije došao do izražaja?

Budimo realni, sve je stvar sreće i pravog trenutka. Isto je s tisućama glumaca i glumica u Hollywoodu koji preživljavaju konobareći dok čekaju svoje "mjesto pod suncem". Hrvatska kinematografija je iznimno zatvorenog tipa. Talent će ti u Hrvatskoj doći do izražaja kad se određena razina odlučivanja zasiti vlastitih pulena.

5 kratkih komada

•• Dalibor Matanić ili Ognjen Sviličić?

Zoran Tadić.

•• Marija Škaričić ili Ivana Roščić?

Ivana Roščić.

•• Srpska ili bosanska kinematografija?

Koristim "Kviska" (smijeh).

•• Najbolji ex-YU film?

"Tko pjeva, zlo ne misli", "Imam 2 mame i 2 tate", "H-8", "Lisice", "Rondo", "Ko to tamo peva", "Kuduz"... Talentirana smo regija, što jest - jest (smijeh)!

•• Koji te je film najviše uzdrmao u posljednje vrijeme?

"Život drugih". Žao mi je što nitko od hrvatskih redatelja nije obradio tu temu u državi koja je doživjela na tisuće sličnih sudbina.

Ti meni, ja tebi

•• Na domaćim festivalima već je uspjeh ući u konkurenciju, najviše zbog tendencija festivala da strani program miješaju s domaćim. Cijelu priču mogu sažeti kroz naslov mog zadnjeg akademskog dokumentarca: "Ti meni, ja tebi!"

Komedija za narod

•• Želja mi je napraviti dugometražni film, obiteljsku crnu komediju za narod, i to narod s velikim slovom N koji financira filmove ove zemlje. U tome su se urotile dvije plavuše, po mom mišljenju trenutno najtalentiranija ženska spisateljica u Hrvata, Sanja Pilić, te moja malenkost.

Voditelj Internet odjela: Augustin Gattin

Internet podrška: NETmedia d.o.o.

© Sva prava pridržana: SLOBODNA DALMACIJA, 1999-2007.

naslovnica

vrh stranice

